

Votre Programme Matmidim – Chiour ALEPH - BETH

Semaine du 18 au 22 juin 2023

Souguia n° 96

ת"סד

Matmidim

Programme d'étude Mondial

Sujet de la semaine :

Yih'oud (1)

Les sources dans la Guemarra

Cette semaine nous commençons la Souguia de Yih'oud, l'interdit pour un homme et une femme de s'isoler.

Pour cette première partie, nous ferons la Békiout des Guemarrot qui traitent de ce sujet et des exemples de risques qui se présentent lors d'un isolement. Nous devons relever les points principaux suivants, qui seront ensuite étudiés en 'lyoun :

1. Quels sont les cas de lyh'oud interdits Minhatora et Miderabanan ?
2. L'interdit d'isolement d'un homme avec deux femmes
3. La Limite de la permission pour une femme avec deux hommes si ceux-ci sont « proutsim »
4. Lorsque le mari est dans la ville
5. Entrée ouverte au domaine public
6. Yih'oud avec son épouse lorsqu'elle est Nida

Bon Limoud sur Matmidim !

Tephila avant le Limoud

יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו, שלא יארע דבר תקלה על ידי, ולא אכשל בדבר הלכה, וישמחו בי חברי, שלא אמר על טמא טהור ולא על טהור טמא, ולא על מתר אסור ולא על אסור מתר, ולא יכשלו חברי בדבר הלכה ואשמח בהם. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה. גל עיני ואביטה נפלאת מתורתך

Tephila après le Limoud

מודה אני לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, ששמת חלקי מיושבי בית המדרש. ולא שמת חלקי מיושבי קרנות. שאני משכים והם משכימים. אני משכים לדברי תורה והם משכימים לדברים בטלים. אני עמל והם עמלים. אני עמל ומקבל שכר והם עמלים ואינם מקבלים שכר. אני רץ והם רצים. אני רץ לחיי העולם הבא, והם רצים לבאר שחת. שנאמר ואתה אלהים תורדם לבאר שחת. אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם, ואני אבטח בך

Programme du dimanche

L'étude cette semaine est dédiée pour la Réfoua Chéléma de

Shimon ben Juliette et Juliette bat Marcelle

פ:

עשרה יוחסין פרק רביעי קידושין

נקורים. ביקרו"ש בלע"ז שנקרו תרגומים בעיקר: סולן. אם עיסה זו של תרומה חיישין שמה שמו התרגולין ממשקין הטמאים ובעוד המסקה טופח בחרטומיהם נקרו בעיקר ומדקאמר שני דברים הללו עשאו כמי שיש בו דעת לישאל ושנינו באתה מהן תולין מכלל דמינוק תולין: בריבוי גדול הדור ריב"ל: ופירושו לא שמע דבדאומים נמי היה לו לפרש ולחלק בין כלולים לעכורים. משקין כלולין נוחין ליבעל: שבבואה של חינוק. דמות קלסמר פניו: מתנני' עס' ז' גשים. מפני שדעתן קלה ושמהין נוחות להסתמות ולא מירא זו מחבירתה שאף היא מעשה כמותה: עס' ז' אנשים. שהאחד בוש מחבירו: מסייחד אדם עם אמו. טעמא מפרש בגמ': וישן עמהם. הבן עם אמו ובעודו קטן קאמר דיטן עמה בקירוב בשר כדמפרש ואולי: הגדילו זה ישן בכסותו כו'. וכן הבת עם אביה בעודה קטנה: גמ' מאי עמא. לא יתייחד עם שתי נשים כאלה שמתייחדת עם ז' אנשים: דעתן קלה עליהן. ושמהין נוחות להסתמות: אלא. להכי נקט קרא בן אמך לומר שהבן מזוי אלא האם: פשטיה דקרא במאי כפי. לענין פשוטו של מקרא שמדבר בהסתה אמאי נקט בן אמך: בן אב סני ליה. לפי שממעט בחלק ירושמו: בן אס לא סני ליה. שאין להם חלק ירושה יחד זה יורש את אביו וזה יורש את אביו: דלא כאבא שאול. דאמר איש מתייחד עם שתי נשים: כל שלשים יום. ולד שמת בתוך שלשים יום אין כריך לכבדו במומו להוילאו לקבורה לא במטה ולא בכליבה אלא בחיק: ונקבר באשה אחת ושני אנשים אבל לא אחת ושני אנשים. וא"כ רבים ללוותו אלא ג': אבל לא באיש אחד ושתי נשים. משום יחוד שלא היו בתי הקברות סמוכין לעיר: מה יתאונן. מה מועיל אנינות לאדם לסמוך על כך מלהזהר בילדו כל זמן שהוא חי כריך להיות גבר על חטאיו שאם לא כן יתאונן גבר עליו ויחטאנו: על מדוסי. על קורומי הקורות אותו: מה יתאונן אדם חי. למה יתאונן אדם חי למה יתרעם אדם על הקורות

רבי שמעון אומר אף איש אחד מתייחד עם שתי נשים בזמן שאשתו עמו. משמע דלרבנן אפילו אשתו עמו אסור להתייחד עם שתי נשים ואפילו לרבי שמעון נמי עם שתי נשים ואשתו עמו הוא דשרי אבל עם אשה אחת אפילו אשתו עמו אסור וקשה מההיא דפרק אין מעמידין (ע"ד דף סה. ב.) גבי הא דמתן לא תתייחד אשה עמהם ובעי עלה בגמרא במאי עסקינן אילימא בחד ודכוותה בישראל מי שרי והמתן לא יתייחד כו' ומסיק בשאשתו של עובד כוכבים עמו עובד כוכבים אין אשתו משמרתו ישראל אשתו משמרתו ומדלא מוקי לה התם כרבי שמעון משמע דאפילו כרבנן נמי איתא ובאשה אחת נמי משמע דשרי כשאשתו עמו לכך נראה לר"י וי' דלרבי שמעון אינו אסור אלא כשאין אשתו עמו דוקא והכי גרסינן ר' שמעון אומר אף איש אחד מתייחד עם שתי נשים בזמן שאשתו עמו יטן עמהן כפונדקי מפני שאשתו משמרתו ואמאי אפילו לרבנן אפילו עם אשה אחת: בי ההיא מעשה דההיא איתרא דהוה עובדא ואפיקתיה. פ"ח מעשה באשה אחת שהיתה בזכה ומתאוננת על קבר בעלה והיא שם אדם אחד שהיה שומר תלוי אחד וזוהי לו המלך לשומריו וזוהי אלא האשה ופיתה אותה ושעמה לו וכשחזר אלא התלוי לא מצאו והיה מנטער מאד מפחד המלך אמרה לו האשה אל תירא קח בעלי מקברו ותלהו במקומו ואפיקתיה לבעלה ותלהו הרי לך שאפילו בשעת אנינות נתגבר יצרה עליה אף הקונטרס פירש ז' לשונות בלשון אחד גרס ורבנן כי היא עובדא דהיה איתתא דהוה עובדא ואפיקתיה וה"פ לרבנן אפילו תביר יצרו וי' כדאמר יש לחוש דפעמים שאין שם אנינות ועושין עולמן כאלו נושאין מינוק מת ויואלין לעבירה כי ההוא עובדא דהיה איתתא דהוה עובדא ואפיקתיה למינוק חי בחזקת מת לעשות עבירה עם ההולך עמה לקוברו ועוד פירש לשון אחר דלא גרסינן ורבנן אלא הכל ממיילתיה דאבא שאול והכי פירושו כלומר מה יתרעם אדם על חטאיו

הבאות עליו אחר כל החסד שאני עושה עמו שנתתי לו חיים ולא הבאתי עליו מיתה: ופי גבר על חטאיו הוא. שלא חטא לי ובדקתו הוא חי בתמייה: ורצנן. אפילו תזיר יצירה דקאמרת יש לחוש פ' פעמים שאין שם אינות ועושין עצמן כאילו נושאים מנוק מת ויוצאין לעבירה כי ההוא עובדא (ב) דהוה עובדא דההיא איתתא ואפיקתיה למינוק חי בחזקת מת לעשות עבירה עם ההולך עמה

אבל אשה אחת: (א) אמר רב יהודה אמר רב הלא שנו אלא בכשרים אבל בפרוצים אפילו בי עשרה נמי לא הוה מעשה והוציא אותה עשרה במטה אמר רב יוסף תדע דמיחברי בי עשרה וגנבי כשורא ולא מוכספי מהדדי נימא מסייע ליה (ב) מוסרין לו שני תלמידי חכמים שמא יבא עליה בדרך תלמידי חכמים אין אינשי דעלמא לא שאני תלמידי חכמים דידעי לאתרווי

דיו חיים שנתתי לו כי ההוא מעשה דההיא איתתא כדאי' ז' בספר חסידים מעשה באשה אחת שהיו לה ז' בנים ומת אחד מהם והיתה בזכה ואמרו לה אל תבכי ואם לאו עוד ימות בן אחר ולא שמקה ומת אחר וכן עשתה עד שמתו כולם והיא אחרי כן מחמת שנתאוננה על מדותיו ולהאי פירושא ל"ג דהוה עובדא ואפיקתיה: מלקין

לקוברו. לשון אחר ממורי הזקן ולא גרסינן ורצנן אלא כולה באבא שאלו ג' גרים דיו חיים שנתתי לו כי ההיא איתתא דאמרינן במועד קטן (דף ט:) שקשתה על מתה יותר מדאי עד שמתו ז' בניה והיא אחריהם מחמת שנתאוננה על מדותיו. דהוה עובדא ואפיקתיה ל"ג: והואילא עשרה אנשים במטה. בחזקת שהיא מתה וקלקלו עמה ואשת איש היתה: דמחברי עשרה וגנבי כשורא. שיש בה משוי לעשרה: מוסרין לו. בית דין מי שקבל לאשתו ונסתרה והוא מעלה להשקמה מוסרין לו בית דין שבעירו שני תלמידי חכמים שמא יבא עליה בדרך שהרי נאסרה עליו כדתנן (ב"ב דף טו:) עד שמתה נטמאה (א) אחד לבעל ואחד לבעל (ב) אם בא עליה שוב אין המיס בודקין אותה דכתיב (במדבר ה) ונקה האיש מעון בזמן שהאיש מנוקה מעון המיס בודקין את אשתו אין האיש מנוקה מעון אין המיס בודקין את אשתו (א) ונמצא שם שמים נמחק לבטלה:

עשרה יוחסין פרק רביעי קידושין פ"א

לאסרוי ביה. שאם יבא עליה אין מים בודקין אותה: לא שנו. (א) דאמר אשה מתייחדת עם שני אנשים: שמא יטעך אחד לנקביו. ובדעי להתרחק לזניעות: דניהוו עליה סהדי. אם יבא עליה ויעידו לפני ב"ד ולא ימחו עליה מגילה: דלי כרעיד. מהר ללכת שנקדמנה: כגון אגן. בתמייה: רבי חנינא בר פפי וחביריו. רבי לודק ורבי כהנא בפ"ק (ל"ג דף טו:) מלקין על היחוד. מרדות: ואין אוסרין. אשת איש על בעלה מחמת ייחוד: לא אמרו. דמלקין: אשה מושיא לעו. שיאמרו ראוי שזינתה לכך הלוקה והאידנא ליכא מיתת בית דין למיקטלינהו: מר זוטר מלקין. על ייחוד אשת איש ומכרין עליה שלא זינתה אלא נתיחדה: על לא עובד השמועה. מי שיוצא קול עליו שהוא עובר עבירות מלקין אותו. דלא טובה השמועה לאו הוא דכתיב בצני עלי אל בני לאו יש כאן על לא טובה השמועה: אפסרה. קבשערי"א:

מלקין על הייחוד. פי' בקונטרס דמייירי בפנויה דהכי מוקי לה בסמוך ואין אוסרים על הייחוד מייירי בייחוד אשת איש וקשה דאם כן ללדדין קתני רישא בפנויה וסיפא באשת איש ונראה לפרש דסיפא נמי מייירי בפנויה ולאוסרה לכהן משום זונה ומיהו קשה דתנן בפ"ק דכתובות (דף טו.) (ב) היתה מעוברת ואמרו לה מה טיבו של עובר זה מאיש פלוני וכהן הוא רבי יהושע אומר אינה נאמנת ופריך עליה בגמרא מהא דאמר רב הכא אין אוסרין על הייחוד ומשי מעלה עשו ביוחסין ולפי מה שפירשתי דמייירי לאוסרה לכהן לא משני גמרא התם מידי דהא הכא מייירי ליוחסין ואפ"ה אמרינן דאין אוסרין ויש לומר דלעולם מייירי ליוחסין והא דמשני התם מעלה עשו ביוחסין שאני התם דאינה נאמנת משום דמודה היא שנבעלה (ב) והכא דקאמר דאין אוסרין היינו משום דאינה מודה שנבעלה:

Programme du lundi

L'étude aujourd'hui est dédiée pour la Réfoua Chéléma de

Shimon ben Juliette et Juliette bat Marcelle

אמר

בעלה בעיר אין חוששין לה משום יחוד. פי' צקונטרס אין חוששין להלקות משמע ממוך פירושו הא איסורא מיהא איכא וקשה דאם כן מאי פריך צקונטרס על רב יוסף דקאמר שקולו דרגא מתומי צידי והאמר רבה בעלה בעיר אין חוששין לה משום יחוד ומאי קושיא נהי דמלקות ליכא איסורא מיהא איכא ונראה לפרש אין חוששין כלל משום יחוד ואפילו איסורא ליכא: **סקבא** דשתא ריגלא. פירוש ריעוע של ימות השנה לייחוד ולעצירה (ס' כלומר) ימות הרגל [שיש] קבולות אנשים ונשים לשמוע הדרכה ונותנין עין זה על זה וי"א לכך נהגו להתענות לאחר פסח ולאחר סוכות: **בבי**

רב מלקין על ייחוד ואין אוסרין על הייחוד אמר רב אשי ילא אמרן אלא בייחוד פנויה אבל בייחוד דאשת איש לא שלא תהא מוציא לעז על בניה (א) מר זוטרא מלקי ומכריז א"ל רב נחמן מפרהטיא לרב אשי מר נמי לילקי ולכריז א"ל איכא דשמע בהא ולא שמע בהא אמר רב מלקין על לא טובה השמועה שנאמר יאל בני כי לא טובה השמועה מר זוטרא מותיב (ב) לה אפסירה על כתפיה ומקרי ליה אל בני אמר רבה הבעלה בעיר אין חוששין משום ייחוד אמר רב יוסף ופתח פתוח לרשות הרבים אין חוששין משום ייחוד רב ביבי איקלע לבי רב יוסף בתר דכרך ריפתא אמר להו שקולו דרגא מתומי ביבי והא אמר רבה בעלה בעיר אין חוששין משום ייחוד ישאני רב ביבי דשושבינתיה הואי וגייסא ביה אמר רב כהנא אנשים מבחויז ונשים מבפנים אין חוששין משום ייחוד

ומקרי ליה. קורא לפניו אל בני להודיע שעל לאו זה הוא לוקה: בעלה בעיר אין חוששין לה משום יחוד. (ג) להלקות דמסמפי מצעלש השתא אמי: שקולו דרגא. שאכלו בעליה וירדו רב יוסף ואשתו והוא נשאר בעליה. שקולו דרגא מתומי צידי שלא ירד וימיחד: שושבינא. בעלת צריח לו: אנשים בחוץ. צבית החילון: ונשים בפנימי אין חוששין משום יחוד. שהחילונים אין להם דרך לפנים ואין יתייחד האיש אחד עם הנשים אבל הפנימיים יש להם דרך לחון הילכך אנשים בפנים ונשים בחוץ חוששין שמה ילא אחד מהם וימיחד עם הנשים: איפכא. אנשים בחוץ ונשים בפנים חוששין שמה יכנס האחד לפנים ולא ירגישו בו מצדיו אנשים בפנים ונשים בחוץ אין חוששין שמה תכנס היא לפנים (ד) ואם תכנס היא לפנים לא איכפת לן דאשה מתייחדת עם שני אנשים ואם אחד מהן יולא (ה) לצין הנשים אין זה ייחוד דמיסמפי שמה ילא אחד (ו) מהן אחריו שהרי דרך הפנימיים על החילונים: גולפי. מקום קבולת אנשים ונשים או לדרשה או לחופה היה מסדר קנקנים של חרס הרבה ציניהם שאם יבאו זה אלל זה יקשקשו וישמע קול: דייה. לשון דרי דרי (מגילה דף יב.) שורות שורות: דייר קנה. מסדר קנים שהעובר עליהן קולם נשמע: סקבא דשתא ריגלא. ריעוע של ימות השנה ליחוד ולעצירה ימות הרגל שיש קבולות אנשים ונשים לשמוע דרשה ונותנים (ז) ונושאים זה עם זה. סקבא דדרישדור"א צלע"ז כמו דמסקב להו לממריהו (צ"מ דף ט:) אסוקינהו. שזה עליהם לפדותם ונתנום בעלייתו: כהדי דקא חלפא חדא מינייהו. שהיתה עוברת אלל פי ארובה שמן העלייה לצבית: נפל נהורא צאיפומא. נפל אור צבית דרך פי העליה שהיו פניה מאירות: וקא סליק. לתובעה: אפשט. הרחיב ופיסק רגליו לעמוד במקומו בחזקה להתגבר על יצרו: אמר נורא צי עמרס. הזעיק בני השכונה

אנשים מבפנים ונשים מבחוץ חוששין משום ייחוד במתניתא תנא איפכא אמר אביי ה"השתא דאמר רב כהנא הכי ותנא מתניתא איפכא (א) אנא נעביד לחומרא אביי דייר גולפי רבא דייר קנה אמר (ב) אבין (ג) סקבא (ד) דשתא ריגלא הנך שבויתא דאתאי לנהרדעא אסקינהו לבי רב עמרם חסידא אשקולו דרגא מקמייהו בהדי דקא חלפה חדא מנייהו נפל נהורא באיפומא שקליה רב עמרם לדרגא דלא הוו יכלין בי עשרה למדלייא דלייא לחודיה סליק ואזיל כי מטא לפלגא דרגא איפשח רמא קלא נורא בי עמרם אתו רבנן אמרו ליה כסיפתין אמר להו מוטב תיכספו בי עמרם בעלמא הדין ולא תיכספו מיניה לעלמא דאתי אשבעיה דינפק מיניה נפק מיניה כי עמודא דנורא אמר ליה חזי דאת נורא ואנא בישראל ואנא עדיפנא מינך רבי מאיר הוה מתלוצץ בעוברי עבירה יומא חד אידמי ליה שטן כאיתתא בהך גיסא דנהרא לא הוה מברא נקט מצרא וקא עבר כי מטא פלגא מצרא שבקיה אמר אי לאו דקא מכריז ברקיעא הוהו בר' מאיר ותורתו שויתיה לדמך תרתי מעי ר' עקיבא הוה מתלוצץ בעוברי עבירה יומא חד אידמי ליה שטן כאיתתא בריש דיקלא נקטיה לדיקלא וקסליק ואזיל כי מטא לפלגיה דדיקלא שבקיה אמר אי לאו דמכריז ברקיעא הוהו ברבי עקיבא ותורתו שויתיה לדמך תרתי מעי פלימו הוה רגיל למימר כל יומא (ג) גירא בעיניה דשטן יומא חד מעלי יומא דכיפורי הוה אידמי ליה כעניא אתא קרא אבבא אפיקו ליה ריפתא אמר (ד) ליה יומא כי האידינא כולי עלמא גואי ואנא אבראי עייליה וקריבו ליה ריפתא אמר (ה) ליה יומא כי האידינא כולי עלמא אתכא ואנא לחודאי אתוהו אותבוהו אתכא הוה יתיב מלא נפשיה שיחנא וכיבי עליה והוה קעביד (ו) ביה מילי דמאים (ז) א"ל תיב

ליאסף ולבא לכבוד הלליקה כדי שיחדל מיצרו שיתבייש מהן: אסו רבנן. שהיו סבורים (א) שהיה שם דליקה: אשבעיה. רב עמרם ליצר הרע שיא ממנו: מסלוצץ בעצירה. אומר שנקל הוא להתגבר על יצרו אם היו רוצים: אידמי ליה שטן. דהוא יצר הרע: נפק גיסא דמצרא. לך השני שמעבר המים: לא הוה מצרא. ספינות המעברות: נקט מצרא. חבל ממות משפת הנהר אל שפתו ואוחזין בו (ב) לבא על דף קצר המוטל בצומח הנהר: שבקיה. היצר לרבי מאיר: אשכא. על השלמן אוכלין: ופיני. ולניץ המוואיזין לימה ומאוסין:

פא: עשרה יוחסין פרק רביעי קידושין

כיב שפיר. שב כהוגן שלא תמאסנו: הכו לי כסא. מוגו לי כוס: אכמר. טושי"ר בלע"ז: שדא ציה כיוהו. השליך בתוכו את כיחו ליחה היולאה מן הריאה: נחרו ציה. גערו צו: שקא. הוה החזיק עצמו כמת: שקא. הלקיח כמו שקל: שמעו דקאמרי פלימו קטל גברא. השמיעו: לאנשי ביתו קול יולא מבחון וואומרים פלימו קטל גברא: ערק. פלימו כסבור שבאים עליו נוגשי המלך להורגו: עשא. נחנא צבית הכסא חון לעיר: חזייה. שטן לפלימו דמנטער: מאי טעמא אמרס הכי. למה הורגלת לקללני: אלא היכי נומא. לדחוקך מעלי שלא תחתיאני: דפריש מינאי. מחמת זקנה ומה ירא

מינר הרע: קשטה נפשה. בתכשטייה קישוטי בשמים ואפרסמון: חלפא וסני קמיה. עברה לפניו ושנתה פעם שניה: אלא חרופא. שס זונה יכרת בעיר: דהדרי מיומא. שחרתי היום הלום: דריש זולאיסא. ענף קטן שבגובה הדקל: שוור. קפץ: קא יסיב בגווייה. להמית את עצמו: אישא הפרס. זריכין סליחה: נמה הכסוב מדבר. מאלח שאישה הפרס מה שעברה ומה זו סליחה: והיא שופס ציון. מיד ואף על פי שבהיתר כיון שהיא לאיסור נתכונה זריכה סליחה: כל הדווים. שיש להם לב לדוות ידיו על זה שאינו מתכוין ויש כאן נשיאות עון: מסייחד עם אחוסו. לפרקיס אל אינו דר תמיד ציחוד אללה צבית: ודר עם אמו או עם כסו. דלא תקיף יצריה עלייהו דאהנו ציה אנשי כנסת הגדולה דלא מגרי בקרובתא מני כחליניהו ונקריניהו לעיניה כו' (סנהדרין דף סד.). סנאי היא גרסינן: אמר ר' טרפון. לאנשי ביתו הזהרו צי להיות עמי ועם כלמי שלא אתייחד עמה: מכלליס מכולס דברא. כשהיה הולך בשדה בגירסא לייחוד היה מונע הבהמות מכל השדה. ד"א שאינו מניח להיות רועה והבהמות בשדה אחד: שפי יבמוס. נשי שני אחין ששונאות זו את זו כשמי צרות שדואגות שמא תפול ליבוס לפני בעלה ותיעשה לה צרה וצרה וצרה ואשה וחמותה וצת חמותה וצת בעלה כולן שונאות זו את זו וטעמא מפרש ציבמות בפרק האשה שהלכה (דף קח.). שוודעס טעס ציאס. כלומר מה היא ציאה שמדע לנספר דברים בשוק: ואינה מוסרס עצמה לציאה. מתוך קוטנה עדיין לא לצשה יצר הילכך אין כאן משום דעת קלה שלא תהא נוחה להפתות: סינקוס

תיב שפיר אמר ליה הבו לי כסא יהבו ליה כסא אכמר שדא ביה כיוהו נחרו ביה שקא ומית שמעו דהוו קאמרי פלימו קטל גברא פלימו קטל גברא ערק ומשא נפשיה בבית הכסא אויל בתריה נפל קמיה כי דחוייה דהוה מצטער גלי ליה נפשיה אמר ליה מאי טעמא אמרת הכי ואלא היכי אימא אמר ליה לימא

אב"י מבאי אהו מבולח דברא. נראה דהני אמוראי חומרנא בעלמא קא עבדי וואנן קיימא לן כרבנן דרבי יהודה (לקמן דף סג.) דאמרו לו לא נחשדו ישראל לא על משכב זכור ולא על הבהמה: הכל

מר רחמנא נגער ביה בשמן רבי חיאי בר אשי הוה רגיל כל עירן דהוה נפל לאפיה הוה אמר הרחמן יצילנו מיצר הרע יומא חד שמעתינהו דביתהו אמרה מכדי הא כמה שני דפריש ליה מינאי מאי טעמא קאמר הכי יומא חדא הוה קא גרים בגינתיה קשטה נפשה חלפה ותנייה קמיה אמר לה מאן את אמרה אנא חרותא דהדרי מיומא תבעה אמרה ליה אייתי ניהליה להך רומנא דריש צוציתא שוור אזל אתייה ניהלה כי אתא לביתיה הוה קא שגרא דביתהו תנורא סליק וקא יתיב בגויה אמרה ליה מאי האי אמר לה הכי והכי הוה מעשה אמרה ליה אנא הואי לא אשגח בה עד דיהבה ליה סימני אמר לה אנא מיהא לאיסורא איכווני כל ימיו של אותה צדיק היה מתענה עד שמת באותה מיתה דתניא אישה הפרס וה' יסלח לה כמה הכתוב מדבר באשה שנדרה בנויר ושמע בעלה והפר לה והיא לא ידעה שהפר לה בעלה והיתה שותה יין ומטמאה למתים רבי עקיבא כי הוה מטי להאי פסוקא הוה בכי אמר ומה מי שנתכוין לאכול בשר חזיר ועלה בידו בשר מלה אמרה תורה צריכה כפרה וסליחה מי שנתכוין לאכול בשר חזיר ועלה בידו בשר חזיר על אחת כמה וכמה כיוצא בדבר אתה אומר: ולא ידע ואשם ונשא עונו כשהיה רבי עקיבא מוגיע לפסוק זה היה בוכה ומה מי שנתכוין לאכול שומן ועלה בידו חלב אמרה תורה ולא ידע ואשם ונשא עונו מי שנתכוין לאכול חלב ועלה בידו חלב על אחת כמה וכמה איסי בן יהודה אומר ולא ידע ואשם ונשא עונו על דבר זה ידו כל הדווים: מתייחד אדם עם אמו: אמר רב יהודה אמר רב אסי מתייחד אדם עם אחותו ודר עם אמו ועם בתו כי אמרה קמיה דשמואל אמר אסור להתייחד עם כל עריות שבתורה ואפילו עם בהמה תנן מתייחד אדם עם אמו ועם בתו וישן עמהם בקירוב בשר וותיובתא דשמואל אמר לך שמואל וליטעמך הא דתניא אחותו וחמותו ושאר כל עריות שבתורה אין מתייחד עמהם אלא בעדים בעדים אין שלא בעדים לא אלא תנאי היא דתניא אמר רבי מאיר הזהרו בי מפני בתי אמר רבי טרפון הזהרו בי מפני כלתי ליוגלג עליו אותו תלמיד אמר רבי אבהו משום רבי חנינא בן גמליאל לא היו ימים מועטים עד שנכשל אותו תלמיד בחמותו אפילו עם בהמה אב"י מכלליה מבולח דברא רב ששת מעבר ליה מצרא רב חנן מנהרדעא איקלע לרב כהנא לפום נהרא חזייה דיתוב וקא גרס וקיימא בהמה קמיה אמר ליה לא סבר לה מר אפילו עם בהמה אמר ליה לאו אדעתאי אמר רבא מתייחד אדם עם שתי יבמות ועם שתי צרות עם אשה וחמותה א עם אשה ובת בעלה

Programme du
mardi
←

בת ששע שנים ויום אחד. והביאה
שערות דכי איכא שדיס נכונו
ושערך למח הוא דמגרו צה וסבר
לה כמאן דאמר (בבבא דף מו.) בת
תשע שנים ויום אחד שהביאה שערות
סימן הן מאכאן ואילך אכל קודם
לכן שומא. ומינוק בן י"ג שנה ויום
אחד קרי ליה הגדיל ולא יישן עס
אמו עוד בקירוב צשר: זה וזה.
בין ללישנא קמא בין ללישנא בתרא
דמינוקא צעינן שדיס נכונו צסימני
נערות צסימנין [שצדדיס] דהיינו
צוחל כדתנן צמסכת נדה (דף מו.)
אלא דלישנא קמא אי אמיא

עם אשה ותינוקת שיודעת טעם ביאה ואין מוסרת עצמה לביאה: הגדילו
זה ישן בכסותו וכו': וכמה אמר רב ^אאדא בר רב עזא אמר רב אסי ^בתינוקת
^א בת תשע שנים ויום אחד תינוק בן שתיים עשרה שנה ויום אחד איכא
דאמרי תינוקת בת שתיים עשרה שנה ויום אחד תינוק בן שלש עשרה ויום
אחד: וזה וזה כדי שיהיו ^בשדים נכונו ושערך צמח אמר רפרם בר פפא א"ר
חסדא לא שנו אלא שאינה בושה לעמוד לפניו ערום אבל בושה לעמוד
לפניו ערום אסור מאי מעמא יצר אלבשה רב ^אאחא בר אבא איקלע לבי רב
חסדא חתניה שקליה לבת ברתיה ^אאותבוה בכנפיה אמר ליה לא סבר לה
מר דמקדשא אמר ליה עברת לך אדרב ^אדאמר רב יהודה אמר רב ואיתימא
רבי אלעזר אסור לאדם שיקדש את בתו כשהיא קמנה עד שתגדיל ותאמר
בפלוגי אני רוצה מר נמי עבר ליה אדשמואל ^אדאמר שמואל אין
משתמשים באשה אמר ליה אנא ^אכאידיך דשמואל סבירא לי דאמר שמואל
הכל

שערות מתשע שנים ולמעלה היו סימן גמור וללישנא בתרא היו שומא עד בת שתיים עשרה שנים ויום אחד: צושה לעמוד
לפניו. צידוע שיש צה טעם ציאה: לא סבר לה מר דמקדשא. אין אדוני יודע שהיא מקודשת ויש לו להתרחק מאשת איש:

Programme du mercredi

עשרה יוחסין פרק רביעי קידושין פב.

הכל לשם שמים. ואין דעמי אחריה לחיבת אישות אלא לחיבת קורבה ולעשות קורת רוח לאמה כשאני מחבב את בתה: **מתני'** לא ילמד רווק סופרים. רווק פנוי בלא אשה: סופרים. מלמדי תינוקות. כלומר לא ירגיל רווק עצמו להיות מן הסופרים ובגמרא מפרש טעמה. וכן לא תלמד אשה סופרים לא תרגיל עצמה להיות ממלמדי תינוקות: אף מי שאין לו אשה. בגמרא מפרש מאי היא: לא ירעה רווק אם סופרים. שלא יתאוה לה: ולא יישנו שני רווקים בטלים אחת. שלא יבואו לידי משכב זכור: וחסמים מפירין. שלא נחשדו במשכב זכור ובהמה: **גמ'** מ"ט. לא ילמד רווק סופרים אי נישא משום דחשידי רווקים אמשכב זכור דתינוקות: אמרו לו לר' יהודה. דמתניתין דאמר לא יישנו שני רווקין בטלית אחת: משום אמהא דינוקי. אמותיה של תינוקות שמא יזונו אלו להביא את צניהן לבית הספר: מי שאין לו אשה כלל. ומוסיף אדמתא קמא דקאמר רווק שלא נשא אשה מימיו ואחא ר' אלעזר למימר אפילו היתה לו ומתה אכל יש לו ואינה שרויה אצלו מותר או דלמא כו':

מתני' כל יתייחד עם הנשים. פי' בקונט' ואפילו עם נשים הרבה ודווקא רובל אכל איש אחר מותר וקשה להר"ם דאמר לעיל (דף פב.) אנשים מצפנים ונשים מצפונן מוששין משום יחוד משמע דאסור להתייחד עם נשים הרבה לכ"ע לכן ג"ל לא יתייחד עם הנשים אפילו אשתו עמו דשרינן לעיל (דף פב.) דכיון דהוי רובל איכה מששא טפי: **אלא** הכל לפי זכותו. פי' פירוש לפי מלוך דבני ומי ומוזני לאו זכותא תליא מילתא אלא צמולא תליא מילתא: **הדרן** עלך עשרה יוחסין

הכל לשם שמים: מתני' אלא ילמד אדם רווק סופרים ולא תלמד אשה סופרים רבי אלעזר אומר אף מי שאין לו אשה לא ילמד סופרים ר' יהודה אומר לא ירעה רווק בהמה ולא יישנו שני רווקין בטלית אחת וחכמים מתירים: **גמ'** מאי טעמא אילימא משום ינוקי והתניא אמרו לו לר' יהודה בלא נחשדו ישראל על משכב זכור ולא על הבהמה: אלא רווק משום אמהתא דינוקי אשה משום אבהתא דינוקי: ר' אלעזר אומר אף מי שאין בו: איבעיא להו מי שאין לו אשה כלל או דלמא בשאינה שרויה אצלו תא שמע: אף מי שיש לו ואינה שרויה אצלו לא ילמד

סופרים: ר' יהודה אומר לא ירעה כו': תניא אמרו לו לרבי יהודה לא נחשדו ישראל על משכב זכור ולא על הבהמה: **מתני'** יכל ששקויו עם הנשים לא יתייחד עם הנשים ולא ילמד אדם את בנו אומנות הנשים רבי מאיר אומר לעולם ילמד אדם את בנו אומנות נקיה וקלה ויתפלל למי שהעושר והנכסים שלו שאין אומנות שאין בה עניות ועשירות שלא עניות מן האומנות ולא עשירות מן האומנות אלא הכל לפי זכותו רבי שמעון בן אלעזר אומר

[...]

קמא דקאמר רווק שלא נשא אשה מימיו ואחא ר' אלעזר למימר אפילו היתה לו ומתה אכל יש לו ואינה שרויה אצלו מותר או דלמא כו': **מתני'** כל שעסקו עם הנשים. שמלאכת אומנותו נעשית לנשים והנשים צריכות לו: לא יתייחד עם הנשים. אפילו עם הרבה נשים לפי שלבו גם כן צדו וכולן מחפזות עליו. ואילו איש אחרינא בין שתי נשים תנן (לעיל דף פב.) אכל עם שלש או ארבע שפיר דמי: נקיה וקלה. מפרש בגמ' שפיר: ואל יאמר בלבו אומנות זו אינה מעשרת אלא יבקש רחמים למי שהעושר שלו: **המר גמל** ספן קדר.

אחד דיני ממונות פרק רביעי סנהדרין לו.

התורה העידה עלינו סוגה בשושנים. לענין דס נדות נדרש כשאומרת דס כששנה אדומה ראימי מיד פורש וא"ת והא יחוד דאורייתא היא כדדרשינן (לעיל דף פב.) מבי יסיתך אחיך בן אמך והיכי אתא קרא דדברי קבלה למישרי מאי דכתיב בצאורייתא

וי"ל דלא אסרה תורה אלא כעין אמו דלא עבדא דמשתריא אכל נדה סופה ליטרה (ומיהו היכא דלא בעל אפילו נדה אסורה להתייחד כדאמרי

[...]

נהנין מטעמיהן: סוגה בשושנים שאפילו כסוגה של שושנים לא יפרצו בהן פרצות והיינו דאמר ליה ההוא מוילא לרב כהנא אמריתו גדה שרי לייחודי בהדי גברא אפשר אש בנעורת ואינה מהבהבת אמר ליה התורה העידה עלינו סוגה בשושנים שאפילו כסוגה בשושנים לא יפרצו בהן פרצות ריש לקיש אמר מהכא כפלה הרמון רקתך אפילו ריקנין שבך מלאין מצות כרמון ר' זירא אמר מהכא זירח את ריח בגדיו אל תיקרי בגדיו אלא בגדיו הנהו בריוני דהוה בשיבבותיה דר' זירא דהוה מקרב להו כי היכי

Programme du jeudi

לו: אין מעמידין פרק שני עבודה זרה

משום יינן. שהיין צוער צו ומציאו לדי צנותיהן: וצנוסיהן אסורין משום דבר אחר. עבודת אלילים: ועל דבר אחר. שלא הוזכר כאן גזרו משום דבר אחר ולא משום עבודת אלילים. לקמן מפרש לה: קנאים. בני אדם המקנאין קנאתו של מקום לנקום נקמותיו: פוגעין צו. בשעת צעילה לפי שאינו במיתת צ"ד וכמעשה שהיה דומרי וכזבי: נשג"א. גזרו עליהן משום נדה דרבנן ואע"ג דעובדת כוכבים אין דמה מטמאה מן המורה שהרי היא ככהמה חכמים גזרו עליה ומשום שפחה ומשום עובדת כוכבים^א כאלו מתחתן צה דרך אישות ומשום אשת איש דבעולת צעל יש להן לצני נח דכתיב^ב והיא בעולת צעל וישראל הרגיל צכך הואיל וצא עליה צנדתה אחי למיבעל נמי נדה ישראלית ואחי למינסב שפחה ועצר משום לא יהיה קדש^ג ואחי למנסבה לעובדת כוכבי ועצר אלא תחתן ואחי למיבעל אשת איש ישראל: משום נשג"א. נדה שפחה עובדת כוכבים^ד ונה שאם כהן הוא יש כאן משום לאו דזונה ולא לאו ממש אלא גזירה משום זונה ישראלית שנבעלה לאסור לה: דאורייתא דמייחדא צהדיה כו' לא גרסי^ה וה"ג כי גזר רבנן צים חשמונאי ציאה אצל ייחוד לא כו' ואסו אינהו. תלמידי שמאי והלל: צאוסה שעה. מעשה אמנון ותמר. והא דרב יהודה צנסהדרין צפ' כ"ג: שיטמא צויבה. אפי' לא ראה גזרו עליו להיות כזב: צער גדול היה לי כו'. כלומר טורח גדול היה לי אצלו צשאליה זו ששאלתיה ממנו כמה פעמים ולא היה צידו:

אחא בר אדא א"ר יצחק גזרו על פיתן משום שמזג מאי אולמיה דשמזג מפת אלא על "פיתן ושמזג משום יינן צועל יינן משום בנותיהן ועל בנותיהן משום דבר אחר ועל דבר אחר משום ד"א בנותיהן דאורייתא היא דכתיב^א לא תתחתן במ דאורייתא ז' אומות אבל שאר עובדי כוכבים לא ואתו אינהו וגזרו אפילו דשאר עובדי כוכבים ולר"ש בן יוחי דאמר^ב כי יסיר את בנך מאחרי^ג לצבות כל המסירות מאי איכא למימר אלא דאורייתא דאישות דרך חתנות ואתו אינהו גזרו אפילו דרך זנות וזנות נמי בבית דינו של שם גזרו דכתיב ויאמר יהודה הוציאוה ותשרף אלא דאורייתא עובד כוכבים הבא על בת ישראל דמשכה בתריה אבל ישראל הבא על העובדת כוכבים לא ואתו אינהו גזרו אפי' ישראל הבא על העובדת כוכבים ישראל הבא על העובדת כוכבים הלכה למשה מסיני היא דאמר מר יחזקאל ארמית קנאין פוגעין בו^ד (א"ל) דאורייתא יבפרהסיא וכמעשה שהיה ואתו אינהו גזרו אפילו בצניעא בצניעא נמי בית דינו של חשמונאי גזרו [דכי אתא רב דימי אמר ב"ד של חשמונאי גזרו] ישראל הבא על העובדת כוכבים חייב משום נשג"א

כי אתא רבין אמר משום נשג"א כי גזרו בית דינו של חשמונאי ביאה אבל ייחוד לא ואתו אינהו גזרו אפי' ייחוד ייחוד נמי בית דינו של דוד גזרו דאמר רב יהודה באותה שעה גזרו על ייחוד אמרי התם ייחוד דבת ישראל אבל ייחוד דעובדת כוכבים לא ואתו אינהו גזרו אפי' אייחוד דעובדת כוכבים ייחוד דבת ישראל דאורייתא היא דאמר ר' יוחנן משום ר"ש בן יהוצדק רמז לייחוד מן התורה מגין שנאמר^א כי יסיתך אחיך בן אמך וכי בן אם מסית בן אב אינו מסית אלא^ב בן מתייחד עם אמו ואין אחר מתייחד עם כל עריות שבתורה ייחוד דאורייתא דאשת איש ואתא דוד וגזר^ג אפי' אייחוד דפגויה ואתו תלמידי בית שמאי ובית הלל גזרו אפי' אייחוד דעובדת כוכבים מאי על ד"א משום ד"א אמר רב נחמן בר יצחק^ד גזרו על תינוק עובד כוכבים שיטמא צויבה שלא יהא תינוק ישראל רגיל אצלו כמשכב זכור דא"ר זירא צער גדול היה לי אצל ר' אסי ור' אסי אצל ר' יוחנן ור' יוחנן אצל ר' ינאי ור' ינאי אצל רבי נתן בן עמרם ור"ג בן עמרם אצל רבי תינוק עובד כוכבים מאימתי מטמא צויבה ואמר לי בן יומו וכשבאתי אצל ר' חייא אמר לי בן ט' שנים ויום אחד וכשבאתי והרציתי דברי לפני רבי אמר לי הנח דברי ואחזו דברי רבי חייא דאמר תינוק עובד כוכבים אימתי מטמא צויבה בן תשע שנים ויום אחד

Biographies

Tehila Ledavid – תהלה לדוד

Rabbi David ben Israel Tsvi Ortenberg, Rav et Possek Halakha de la fin du 19ème siècle dans la ville de Berditchov en Ukraine. Dans sa jeunesse il se lie au Rabbi Israël Rouz'in, puis à d'autres grandes Admourim de בויאן et סדיגורה. Sa grandeur est largement reconnue dans les cercles de la Hassidout de Sadigor, mais son livre le Tehila Ledavid est devenu une référence parmi les commentaires sur le Choulhan Aroukh Orah Haim, alors qu'il s'appuie essentiellement sur les Psakim du Choulhan Aroukh Harav. Le Rav est décédé en août 1910 à Berditchov où il y est enterré.

Minh'at Itsh'ak - מנחת יצחק

Rabbi Itsh'ak Ya'akov Weis est né à Dolyna en Pologne en 1902. Il dirigea une Yeshiva en Hongrie puis il fut Dayan en Roumanie pendant 20 ans. Lorsque Grosswardein a été cédé à la Hongrie à la suite du Prix de Vienne, il s'est enfui en Roumanie en 1944, où sa femme est décédée des suites d'une maladie. Lui et sa famille ont réussi à échapper à la déportation des Juifs pendant l'occupation nazie de la région en se cachant dans des bunkers et des greniers. En 1948, il émigre en Angleterre et devient Av Beit Din à Manchester. En 1970, à la suggestion du Rabbi Yoel Teitelbaum, le Satmar Rebbe, il fait son Alya et s'installe à Yéroushalaïm où il devient Av Beit Din de la Edah H'aridit, en 1979 après la mort du Rabbi. Il a écrit un responsa en dix volumes, le Minh'at Itsh'ak, abondant de nombreuses questions technologiques, sociales et économiques contemporaines. Son ouvrage devient une référence parmi les autorités Rabbiniques qui le citent fréquemment en tant que grand Possek de la génération. Dans une section spéciale intitulée Pirsumei Nissa ("publication du miracle"), il a enregistré les épreuves atroces qu'il a vécues pendant la Seconde Guerre mondiale et sa survie miraculeuse.

Liste des 95 Sougiot étudiées sur Matmidim			
Sougiot de Brah'ot			Sougiot sur les H'aguim
1. Birkot Hatorah 2. Choméa Kéoné 3. Arévout 4. Kavana dans le Chema 5. Position pour le Chema 6. Méah Brah'ot 7. Amen Yetoma 9. Les quantités pour les Brah'ot 10. Les Brah'ot de consommation 11. Brah'a Chééina Tsréh'a 12. Ikar Vétafel 13. Mééin Chaloch	14. Brah'a sur un interdit 15. Anigrone 17. Birkat Haguefen 18. Natei Inchei 19. Birkat Haréah' 22. Les jus 23. Trima 24. Pat Kisnin (1) 25. Pat Kisnin (2) 26. Les Apéritifs 27-31 Zimoun 32. Tefilat Haderekh	33 -34. Birkat Hagomel 38. Chéhéh'éyanou sur un nouveau fruit 39. Chéhéh'éyanou sur un nouveau Keli 40. Chéhéh'éyanou sur les Mitsvot 41. Hatov Véhamétiv sur le vin 42. Cheva Brah'ot (1) 43. Cheva Brah'ot (2) – Panim H'adachot 46. Birkat Halevanah 47-49. H'azarat Hachats'	Hanouka 8. Emplacement de la Hanoukia 44. Ner Ich oubeto 45. Ner Ich oubeto (2) Pourim 16. Michloah' Manot et Matanot Laevyonim 85. Zakhor et Méh'iyat Amalek Pessah 20. Biour H'amets 58. Bedika des miettes 86. 87. 88. Vente du Hamets
Sougiot générales			
37. Bal Tossif 50. Tokh Kédé Dibour 51-52. Ein Chaliah' Lidvar Avera 53. Mitsva bo yoter Mibichlouh'o	54. Mitsvot lav lihanot nitanou 55-56. Mitsvat Assei Chehazman grama 57. Zerizim makdimim lemitsvot	71. 72. Haossek Bamitsva Patour Minhamitsva 89. 90. Les actions de l'enfant	Sefirat Haomer 21. Un seul grand compte 89. 90. Un enfant qui devient adulte au milieu de la Sfira
Chabbat – Melekhet Mah'chevet			
59. 60. 61. Mit'assek 62. 63. 64. Davar Chééno Mitkaven	65. à 68. Psik Récheh 69. 70. Melakha chééina tsrikha légoufah	75. 76. 77. 78. 79. Grama 80. Chinouy	Roch Hachana 35. Les trois Livres
Chabbat – Les Derabanan	Hachkafa- pensée juive	Yorei Dé'ah	Soukot 36. Mitstaer
91. 92. 93. 94. 95. Réhitsa BéChabbat VéYom Tov	81 à 84. Tsaar Baalei Haim	73. 74. Maaser sur les gains	